

بستن کمر بند می تواند خطر مرگ و میر را در سر نشینان صندلی عقب، ۲۵ تا ۷۵ درصد کاهش دهد.

داروی داخلی تالاسمی‌ها تأمین شد

مشاور معاون درمان وزارت بهداشت در امور بیماری‌ها: تأمین داروی خوراکی بیماران تالاسمی دراد. جمشید کرمانچی در این باره گفت: «در حال حاضر داروی آهن‌زدای خوراکی تولید داخلی که بیمار می‌تواند آن را به صورت رایگان تهیه کند، در بازار وجود دارد.» او ادامه داد: «بیماران تالاسمی باید به‌طور دائمی داروهای آهن‌زدا مصرف کنند که این داروهای آهن‌زدا به‌صورت خوراکی و تزریقی وجود دارد. حال دنیا در این حوزه به‌سمت مصرف داروهای آهن‌زدای خوراکی رفته و ما هم در کشور به‌صورت قطب‌بندی شده این اقدام را انجام دادیم و تلاش کردیم که تا جای ممکن مصرف آهن‌زدای خوراکی را افزایش داده و مصرف آهن‌زدای تزریقی را کاهش دهیم؛ چرا که اولاً این روندی است که دنیا آن را طی کرده و دوم این که برای بیمار راحت‌تر است که دارویی را در طول روز مصرف کند تا این که بخواهد به‌صورت مرتب تزریق داشته باشد؛ زیرا تزریق هم می‌تواند برای بیماران عوارض و دردسز زیادی داشته باشد.»

عکس: مه‌زیبا حسینی / شهر وند

گزارش «شهروند» از نخستین ورود غیرگزینشی زنان تماشاگر به ورزشگاه آزادی

یک بازی معمولی با تماشاگران غیر معمولی

ژور کائف، ناظر فیفا در بازی ایران - کامبوج: فیفا همه سعی اش را خواهد کرد در بازی‌های آینده مشکلات حل شود

همیشه با گوش شنیده بودند، با چشم‌هایشان ببینند و بعدها برای دیگر دوستان‌شان تعریف کنند: «بالاخره شد. مارفتیم.»

زن‌ها چندساعتی در آن صف‌های طولانی بیرون در شرقی ورزشگاه آزادی، در میان تعداد زیادی از ماموران پلیس و آنها که «همیار هوادار» نام گذاشته شده بودند و در تیغ تیز آفتاب پاییز که بی‌محاسمی تأیید، منتظر ایستادند و صبر کردند تا اتوبوس‌ها از راه رسیدند و سوارشان کردند و رساندندشان به گیت‌های آهنی که قرار بود یک بار دیگر بلیت‌هایشان را چک کنند و دیگر همه چیز تمام شود. دیدن ورزشگاه صدهزار نفری که با ابهت و صبر، در دل زمین‌های غرب تهران ایستاده بود و نگاه می‌کرد، برای بار اول سخت‌است؛ این را مردانی هم که برای نخستین بار، پایشان را به آن گذاشتند، می‌گویند. «سحر» و «آتنا»، دوزن جوانی که از ساعت یک بعدازظهر در آفتاب به انتظار ایستاده بودند و حالا با شوقی دوچندان در چهره‌ها و صدایشان، همراه با پرچم سه‌رنگ ایران که روی صورت‌هایشان به خوبی جای گرفته بود، از مردهای فامیل‌شان شنیده و حالا آمده بودند ببینند این «نخستین باری» که می‌گویند و سی‌و‌خرد‌های سال طول کشید تا در کش کنند، چیست؟ «ها همیشه دوست داشتیم برای تماشای فوتبال از نزدیک، به ورزشگاه بیاییم. یکی دو بار هم برای دیدن بازی تیم محبوب‌مان، استقلال، با ناامیدی این‌جا آمده و برگشته بودیم. حالا که اینجا بیاییم، نمی‌دانیم چرا این همه وقت، این خوشحالی از مادر رخ شده بود؟ کاش فقط این اتفاق به بازی‌های ملی محدود نشود و بتوانیم برای بازی‌های باشگاهی هم به ورزشگاه بیاییم.»

نخستین دیدار ۱۱ نفر

شادی گل نخست بازی را «مریم» و دوستانش از ته دل فریاد کشیدند؛ نخستین گل وطنی که در ورزشگاه وطن‌شان از نزدیک دیدند؛ در جایگاهی پرت، پشت دروازه و زاویه‌ای که زمین مستطیل را کج‌وکوله نشان می‌داد. «مریم» با مادر و خواهر و دوستانش به ورزشگاه آمده بود. مادری ۵۲ ساله که می‌گفت «تاجی» است و عشق فوتبال. «بازی‌های تاج‌راز قدیم دنبال می‌کنم. یکی دو بار با پسرهایم تا پشت در ورزشگاه آمده بودم، اما

هیچ وقت داخل نرفته بودم. امروز با دخترم و دوستانش آمدم. همه چیز آرام و سرجایش است. هیچ مشکلی نیست. یعنی آن وقت تا حالا هم می‌شد این‌طور به‌نظم بازی‌ها را برگزار کرد و زن‌ها از نزدیک آنها را ببینند و این کار را نکنند؟ این تنها سوال امروز من است.» گل‌های بعدی، یکی یکی از راه رسیدند و زن‌ها برای هم‌هاش به آسمان پریدند. دم‌گرفتن‌های زنانه آنها وقتی به اوج رسید که دیدند بازیکنان تیم ملی، بعد از گل‌زدن‌های مکرر‌شان، گاه نیم‌نگاهی به آن چهار جایگاه محدود رنگ‌رنگی می‌انداختند و لب‌خندی می‌گذاشتند گوشه لب‌هایشان. وقتی هم «علیرضا بیرانوند»، دروازه‌بان تیم ایران که همسرش هم در میان زنان تماشاگر بود، به سمت آنها برگشت و برایشان دست تکان داد، آسمان غرب تهران پر از صدای زنانه‌ای شد که همیشه دروازه‌بان کاربلدشان را در قاب تلویزیون دیده بودند.

حرف‌های مادر مریم را تذکر‌های بی‌دریغ و پر تکرار ماموران حراست قطع کرد؛ تذکر‌هایی که چاشنی حضور تماشاگران زن بود و وقتی صداها و حرکت‌های شادمانانه اوج می‌گرفت، تذکر‌ها برای رعایت حجاب و ندادن شعار و هر آن‌چه برای زنان تماشاگر خارج از چارچوب حساب می‌شد، شدت می‌گرفت. یکی از زنان مامور که به‌عنوان «همیار هوادار» و به گفته خودش با دعوت فدراسیون فوتبال به ورزشگاه آمده بود، به «شهروند» گفت این تذکر‌ها برای جلوگیری از اتفاقات بد احتمالی است، تا ورود زنان به ورزشگاه به همین بازی محدود نشود.

صندلی بود، بلیت نبود

گل هفتم ایران که خودش را به طاق دروازه کامبوج چسباند، آفتاب رو به غروب گذاشته بود. زن‌های تماشاگر در تلویزیون و تلفن‌های همراه‌شان دیده بودند این‌طور وقت‌ها، تماشاچی‌های مرد، چراغ‌گوشی‌شان را روشن می‌کنند و در هوای مریخ‌چرخانند. آنها نماندند که از پیش از این نخورده بودند، اما دست مردم دیده بودند. گوشه‌های یکی یکی بالا رفت و پاسخ نوره‌های کوچک جایگاه مردان را که از آن کورسویی از دور پیدا بود، داد. جرأت، بارفتن کم‌کم آفتاب و روشن شدن پروژکتورهای پر نور «آزادی»، کم‌کم راهش را در میان زن‌ها باز کرد.

صدای زنانه‌ای را که تا آخر بازی، پشت در شرقی ورزشگاه آزادی ایستادند و نتوانستند به دلیل محدودیت بلیت‌فروشی وارد شوند، کسی در ورزشگاه نشنید. زنانه‌ای که به امید راه یافتن، راه را طی کرده بودند و بوق می‌زدند و شعار سر می‌دادند و تا آخرین لحظه امیدوار بودند که درها باز شود. تعدادی از این زنان می‌گفتند می‌دانستند راه‌شان نمی‌دهند، اما آمده بودند که اعتراض کنند. «نسیم»، زن ۳۲ ساله‌ای که با فرزند کوچکش، بدون بلیت برای تماشای بازی آمده بود، با تعجب می‌گفت وقتی ورزشگاه آن همه صندلی خالی دارد، چرا او و تعدادی دیگر از زنان باید پشت درها بمانند؟ «تعداد مامورانی که روز پنجشنبه پشت درها بودند، خیلی زیاد بود. خیلی نظارت می‌کردند که فیلم گرفته نشود و معلوم هم بود که نمی‌خواهند باز داشت کنند، همچنین نمی‌خواستند درگیری‌ای پیش بیاید، یعنی پیدا بود که دستوری داده بودند که درگیری نشود.» اومی گفت تا آمدیم لپ‌تاپ را روشن کنیم که بلیت بخیریم، بلیت‌ها تمام شده بود و دیگر کاری از دست‌مان بر نمی‌آمد: «ما نگرانیم، نگرانیم برای بازی‌های بعدی - که بازی‌های مهمتری هم هست - باز هم بلیت‌ها کم باشند و پشت در بمانیم. پنجشنبه مدام سعی می‌کردند از ورزشگاه دورمان کنند، تعداد مامورانی که دورمان حلقه زده بودند، خیلی زیاد بود. گذاشتند که مردم بایستند اینجا اعتراض کنند، شعار بدهند، بوق بزنند. تا آخر همین‌طور بود.» به گفته «نسیم»: «با این که نماینده فیفا دیده و همه موارد برای آنها روشن بود که زن‌ها پشت در مانده‌اند، اما آنها باز هم نمی‌خواستند فیلمی بیرون بیاید. تعدادی از زنانه‌ای که بلیت داشتند، سعی می‌کردند بلیت‌هایشان را برای آنها بلیت که پشت در مانده‌اند، بفرستند، تا آنها هم داخل استادیوم بیایند، چون شنیده بودند بلیت‌ها خیلی سخت‌وسخت چک نمی‌شود و عده‌ای معمولاً به این صورت وارد می‌شوند، همچنین به این گونه هم بود که با یک بلیت چند نفر وارد شده بودند.»

زیر نظر داشتن، با جزئیات

چند روز قبل از بازی ایران و کامبوج خبر آمد که «یوری ژور کائف»، بازیکن سابق تیم ملی فرانسه و مدیر اجرایی جدید فیفا در رأس هیأتی برای نظارت دیدار ایران با کامبوج به تهران سفر می‌کنند. این هیأت اعزامی قرار بود به منظور بازدید از این بازی و نظارت بر ورود زنان، به ورزشگاه آزادی بروند که همین هم شد. ژور کائف و هیأت همراهش قبل از شروع بازی بارها مسیر در شرقی ورزشگاه تاجیک‌ها، زنان را رفتند و آمدند و با لب‌خند، حضور زنان را زیر نظر داشتند. ژور کائف در گفت‌وگوی کوتاهی با «شهروند» و لحظاتی قبل از شروع بازی گفت که تمام جزئیات ماجرا را زیر نظر دارد، از این که تعداد زیادی از زنان توانست‌اند برای تماشای بازی بلیت‌بخزند، با خبر است و فیفا همه سعی‌اش را خواهد کرد در بازی‌های آینده این اتفاقات نیفتد. ادامه حرف‌های او را در نظر ناظران زن فیفا گفتند که با کت و شلوارهایی مشکی در تمام ۹۰ دقیقه، عرض چهار جایگاه را رفتند و آمدند و باز ناظر تماشاگر صحبت کردند. یکی از ناظران هم به «شهروند» گفت که از همه جزئیات خبر دار و دقیقاً برای رفع مشکلات تلاش خواهد کرد.

مشاالله به آنها

بازی که به آخر رسید، صدای سوت داور و فریاد شادی تماشاچی‌ها در هم گم شده بود. بعد از ۹۰ دقیقه در سکوی تماشاچیان زن غوغاهنوز خاموش نشده بود. زنان با سعی بی‌مثال به ورزشگاه با گذاشته بودند و حالا با همان شور و شوق از استادیوم بیرون می‌رفتند و صدای بوق‌ها و فریادهای شادی لحظه‌ای قطع نمی‌شد. استادیوم آزادی بالاخره یکی از متفاوت‌ترین روزهایش را دید. دست‌آخ‌ر زنان سوار بر اتوبوس از استادیوم خارج شدند و بیرون ورزشگاه، تماشاچیان مرد گروه‌گروه به آنها پیوستند؛ به همراهان، دختران، همسران، مادرانشان. بعضی‌شان می‌گفتند پس از سال‌ها به احترام حضور زنان به ورزشگاه آمده‌اند، برای بعضی‌شان این اولین حضور در استادیوم بود و تعداد زیادی از آنها برای همراهی با زنان خانواده‌شان، راهی آزادی شده بودند. مردی که دختر کوچکش روی شانه‌هایش نشسته بود، می‌گفت این یک بازی معمولی بود، با تماشاچیان غیر معمولی؛ زنانه‌ای که تمام بازی را ایستاده تماشا کردند، با تمام وجود در بوق‌هایشان دمیدند و خسته نشدند: «مشاالله به آنها.»

طیبه سیاوشی، نماینده تهران در مجلس بعد از تماشای بازی ایران - کامبوج در ورزشگاه آزادی در گفت‌وگو با «شهروند»:

ختم کردن ماجرا به فیفا اشتباه و کج‌سلیقگی بزرگ است

پنجشنبه در جایگاه مخصوص ورزشگاه آزادی، عزیز من، خانم‌ها پروانه سلحشوری و فریده اولادقیاد و غلامرضا حسینی نماینده تهران و جلیل رحیمی جهان‌آبادی نماینده تربت‌جام از مجلس، خانم ابتکار معاون رئیس‌جمهوری در امور زنان و خانواده و فاطمه‌هاشمی دختر مرحوم‌هاشمی رفتن‌جانی حضور داشتند. معاونان وزارت ورزش و چند نفر از همسران سفرها هم بودند. خانم طاهریان از قدیمی‌های ورزش و نایب‌رئیس کمیته المپیک هم حضور داشت. آقای ربیعی، سخنگوی دولت هم بعد از قدم زدن در زمین به جمع ما اضافه شد.

در همه مدتی که موضوع راه یافتن زنان به ورزشگاه‌ها مطرح شده، حرف ما این است که این نخستین قدم است. اولین ورود آزادانه زنان به ورزشگاه نقد و انتقادات زیادی به همراه داشت، اما بهتر است وجه مثبت آن را نگاه کنیم. من و دیگر نماینده‌های پیگیر در جایگاهی نیستیم که مخالف‌خوانی کنیم، اما در عین حال نقدها را می‌پذیریم. برای این نخستین قدم، خیلی‌ها برای ورود زنان به ورزشگاه به صورت آزادانه تلاش کردند. باید گفت که در واقع، این حاصل تلاش‌ها و مطالبه جامعه مدنی بود که این راه را باز کرد، اما در عین حال خیلی‌ها هم بودند که صدای این جامعه مدنی را شنیدند و تلاش کردند به آن دست پیدا کنند. بنابراین ختم کردن این اتفاق مثبت به فیفا یک اشتباه و کج‌سلیقگی بزرگ است. ۴ سال است که این مطالبه وجود دارد و تلاش‌ها ادامه داشته، فبایی هم در کار نبوده و تازه حالا به مسأله ورود کرده. بنابراین این شادی حداقلی را نشان می‌دهد، جمعی از جامعه زنان به حق خودشان رسیده‌اند، فقط به فیفا وصل کنیم، درست نیست. البته من این‌طور فکر می‌کنم و در تویتر هم بابت این اعتقاد، خیلی فحش خوردم، مخصوصاً از خارج‌شنین‌ها و براندازها و کسانی که مخالف اصلاح‌طلب‌ها هستند. حرف من به آنها این است که بهتر بود ایس‌ن موضوع را ارزیابی و بعد قضاوت کنند.

معتمد این حتی بوده که در این ۴ سال به ناحق به زنان داده نشده، ولی در عین حال معتمد این شرایط و مطالباتی که امروز به نتیجه رسیده، در واقع حاصل زحمت افراد بسیاری بوده که شاید اصلاً خیلی از آنها را شما شناسید. در موارد دیگر هم هستند افرادی که صادقانه زحمت کشیده‌اند تا لایحه‌ای به دست ما برسد. عده‌ای به‌طور کلی می‌خواهند همه چیز را زیرسوال ببرند و همه چیز را تیره‌وتار ببینند؛ من با آنها کاری ندارم، اما معتمد همین اصلاحات آرام و آهسته، ذره‌ای می‌تواند در جامعه ما موثر باشد. از طرف دیگر، همیشه و از چندسال پیش در این باره گفته بودم که تلاش می‌کنیم این فرصت در بازی‌های ملی فراهم شود تا ان‌شاءالله نوبت بازی‌های دیگر هم برسد. می‌دانم که در سال ممکن است یک یا دو بازی ملی یا حتی یک بازی ملی اتفاق بیفتد، ولی تأکید روی این می‌تواند در آینده خیلی نزدیک، فرصتی طلایی باشد تا مشارکت اجتماعی زنان نه تنها در ورزشگاه‌ها، بلکه در حوزه‌های دیگر را بالا ببرد؛ این موضوع نه فقط برای اصلاح‌طلب‌ها، بلکه برای زنان این جامعه شادکننده و امیدوارکننده است. در حال حاضر همین شور و شادی زنان را که در غالب پیام‌ها می‌خوانم، بر مسائلی مثل پشت در ماندن عده‌ای و ... غلبه می‌کند و البته همیشه مسائلی از این دست در این نوع رویدادها اتفاق می‌افتد. به هر حال در حال حاضر باید به چند برابر شدن تعداد زنان در بازی‌های آینده امیدوار باشیم. من بخش‌های خوبش را هم می‌بینم، برای بخش‌هایی که سخت‌تر بوده هم تلاش می‌کنم تا راه کوچکی باز کنیم. بیاید این فرصت به دست آمده را با کوبیدن گروهی که موافق ورود زنان به ورزشگاه هستند، تخریب نکنیم.

خلاصه‌ای از بعضی اظهار نظرها درباره روز تاریخی «آزادی»

حاشیه‌ای و مسأله‌ای به وجود نیامد. خوشبختانه هیچ مسأله یا اتفاقی گزارش نشد. باید خوشحال باشیم که متدینین هم متقاعد بشوند.»

برای تماشای مسابقات فوتبال به ورزشگاه آزادی رفتند. آگاهی و رشد مدنی زنان و مردان در ورزشگاه نشانه‌ای بود از احترام به حساسیت‌های بخش‌های دیگری از جامعه و رفع نگرانی برای تداوم اقداماتی از این دست.»

برخی افراد جامعه حق داشتند که نگران بشوند؛ نگران نوع روابط. ولی امروز همه نشان دادند که این‌ها جزو بخشی صحنه‌های جامعه‌متانت‌بیشتری است. با این وضع دست و بال آقای تاج و سلطانی فر هم باز ترمی شود.»

در ورزشگاه حاضر بودند نسبت به حضور زنان رضایت داشتند، به نظر می‌رسد مسابقه روز جمعه برای افرادی که نسبت به حضور زنان در ورزشگاه نگران بودند، آزمون موفق بود.»

معصومه ابتکار، معاون رئیس‌جمهوری در امور زنان و خانواده: «معاونت زنان پیگیر ادامه حضور زنان در ورزشگاه است و به نظر می‌رسد مشکلی وجود ندارد. حضور زنان در مسابقه فوتبال ایران - کامبوج به بهبود فضای فرهنگی ورزشگاه کمک کرد. به نظر می‌رسد حتی

عادل فردوسی‌پور، کارشناس و گزارشگر فوتبال: «عمیقاً و قلباً بسیار خوشحالم که پس از سال‌ها محرومیت، زنان عزیز در ورزشگاه آزادی حضور پیدا کردند. تماشای بازی در ورزشگاه‌ها حق طبیعی زنان شایسته کشور ما است.»

مهدی تاج، رئیس فدراسیون فوتبال: «حضور زنان در ورزشگاه آزادی، هیچ حاشیه‌ای به دنبال نداشت. اتفاق خوبی رخ داد و هیچ مشکل

اسحاق جهانگیری، معاون اول رئیس‌جمهوری: «امروز یکی از خواسته‌های بخش مهمی از زنان، جوانان و فعالان مدنی به خوبی تحقق یافت و زنان

آرام، شاد و پرگل بازی برگزار شد. این‌جا استادیوم آزادی است و این خیلی خوب بود. گامی که امروز دختران و پسران ما برداشتند، خوب بود. متدینین و

وزارت ورزش و جوانان موافق نرده‌کشی نبوده است و از منظری که مشاهده شد نیز چندین مسأله خاصی وجود نداشت. بسیاری از مسئولان که

